

JEAN-CLAUDE LARCHET

PUTEREA POCĂINȚEI

Există descurajare, în general, și există o descurajare mai specifică, legată de viața duhovnicească.

O primă formă a acesteia ține de păcate de care suntem conștienți. Ca să ieșim din ele, trebuie, bineînțeles, să ne pocăim. Însă, în același timp, trebuie să nu rămânem fixați asupra lor. Starețul Serghie ne recomandă să nu ne descurajăm niciodată din pricina păcatelor făcute ci, ridicându-ne, să începem fiecare zi ca și cum am lua viața de la capăt.

O a doua formă de descurajare este cea de a cărei cauză nu ne dăm seama, legată de o stare de păcat de care nu avem cunoștință. Soluția este să ne pocăim pentru această stare de păcat. În acest scop, Biserica propune diverse formule de rugăciune, în care I se cere lui Dumnezeu să ierte păcatele neștiute. Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu: „Iartă-mi păcatele cele neștiute!” și să perseverăm răbdători în pocăință, până ce ni se schimbă starea.

Starețul Serghie atrage atenția că o anumită oboseală, o trândăvie, o lipsă de apetență, un oarecare dezgust apar adesea în momentul în care începem să ne rugăm. Este vorba de o lucrare a demonilor care urmăresc să ne împiedice de la rugăciune! Este o stare clasică împotriva căreia trebuie să luptăm cu arma pocăinței.

Atunci când ne simțim căzând într-un fel de moleșală și de descurajare, trebuie imediat să-I cerem iertare lui Dumnezeu ca pentru un păcat și să ne pocăim de el, până ce ne regăsim starea normală.

Trândăvia, reticența sau moleșeala care se manifestă în săvârșirea sarcinilor noastre trebuie să fie simțite ca niște prilejuri de a renunța la voia proprie. Starețului Serghie îi plăcea cu privire la aceasta să pomenească regula de viață a Stareților din Valaam, care duc la extremă această tăiere a voii proprii: „Fac ceva nu pentru că vreau, ci pentru că nu vreau”. Este un principiu foarte rodnic pentru sporirea lăuntrică.

Sursa: **Jean-Claude Larchet**, *Ține candela inimii aprinsă. Învățătura părintelui Serghie*

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 16 mai	18:00	Vecenia și Litia
Duminică 17 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 16, 16-34; Ev. Ioan 9, 1-38; glas 5, voscr. 8 → Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nimic din lumea aceasta nu poate umple golul dinlăuntrul nostru,
pentru că acesta poate fi umplut doar de Dumnezeu!”

– Părintele Emilianos Simonopetritul

Nr. 602 / 10 mai 2026

MAICA BENEDICTA
(ZOE DUMITRESCU BUȘULENGA)

1920-2006

AJUTĂ-MI, DOAMNE!

Mileniul al III-lea a început. Două milenii creștinismul a rezistat foarte frumos. E adevărat că iubirea de aproapele începuse să dispară. În clipa în care tu te simți demiurg, nu te mai interesează persoana de lângă tine, pieri mila, pieri interesul pentru semenul tău. Tu ești capul genial, tu ești cel care descoperi, inventezi, dai oamenilor instrumente de cunoaștere. Ce fel de cunoaștere... Dumnezeu cu mila!

Vedeți, dragii mei, învierea Domnului aș vrea să ne găsească puțin altfel, mai conștienți de noi, de păcatele noastre, de lipsa noastră de iubire. Mântuitorul nu ne cere jertfă. Ne-a spus: *Milă voiesc, iar nu jertfă* (Matei 9:13)?

Milă vrea Domnul de la noi și iubire. Din iubire ne-am născut, creația a ieșit din iubire. Din iubire S-a întrupat Mântuitorul pentru noi, din iubire a suferit Răstignirea și Învierea care trebuia să refacă sensul către împărăția lui Dumnezeu.

Să ne întoarcem către omul nostru lăuntric, către rugăciune, care este instrumentul apărării noastre din toate punctele de vedere și către Biserica noastră.

În orice zi, oricând, să ne dăruiască Dumnezeu nu puterea Sfântului Serafim de Sarov, dar măcar puterea iertării și a iubirii cât de cât între noi. Numai așa vom putea înceta atmosfera aceasta de neliniște, de vrajbă între noi. Numai cu dragoste și cu iertare, n-avem altfel cum — așa putem îmblânzi pe Domnul. Măicuța Domnului se zbate să ne scoată din pericolul dispariției noastre, dar Domnul nu poate aștepta la nesfârșit învierea noastră.

Așa încât să ne îndreptăm spre înviere cu dorința de a învăța de la El iubirea și iertarea, de a învăța cum să trecem peste toate durerile cu bucuria așteptării întâlnirii în împărăția Lui! Adică să revenim la ceea ce a fost, la ceea ce trebuie să fie viața creștină — pregătirea pentru viața viitoare. Să nu uităm că suntem călători pe acest pământ și că doar dincolo este casa noastră, din care, de fapt, am plecat. Din Dumnezeu am ieșit, ne întoarcem la El.

Acum o vreme, în acest hol, de la Văratec, se strânseseră vreo 20 de tineri, membrii ASCOR de la Iași. Am stat două ore și jumătate de vorbă cu ei. M-au întrebat lucruri atât de duioase, de înduioșătoare pentru mine, în ceea ce-i privea. Mă uitam la ei cu dragoste și cu milă, fiindcă mă

gândeam la ce-o să-i supună viața, la câte încercări. Mă întrebau: „Cum să rezistăm, doamna Bușulenga? Cum să nu cădem în ispite?”. Le-am spus: „Copii, faceți-vă o platoșă. Eu nu pot să vă spun mare lucru, pentru că fiecare om are destinul lui și are un raport al lui interior cu propriul lui destin. Constituiți-vă o platoșă a voastră și aceasta să fie o platoșă a seninătății, a dragostei pentru toată creația, pentru tot ceea ce se află sub soare. Să vă fie gândul pe verticală. De multe ori am spus să nu uitați că există verticală”.

Pentru că dacă uităm verticala, că există Dumnezeu, suntem terminați, și sub raport spiritual, dar și omenesc propriu-zis. În această platoșă, rugăciunea să fie foarte bine fixată, pentru că e nevoie de ea în momentele grele. E nevoie de chemarea noastră. Fiecare dintre noi, când ne întâlnim cu greutatea, cu o nenorocire spunem: „Ajută-mi, Doamne! Dă, Doamne!”. Frântura aceasta de rugăciune am putea s-o spunem mai des. Și mai este ceva. O să vă spun acum cum făceam eu foarte mult în tinerețea mea. Mergeam pe stradă, alergam de la un curs la altul, de la o facultate la alta și încercam să gândesc pozitiv, pentru toată lumea, fiindcă puterea gândului este enormă. Trebuie ca fiecare dintre noi să devenim un emițător de unde pozitive, de unde de dragoste, pace, bucurie și lumină. Eu socotesc că dacă tot timpul am zice „Doamne, să dăruim semenilor noștri un gând de

dragoste, pace, bucurie și de lumină”, am crea o adevărată noosferă spirituală. Am impresia că, de fapt, ceea ce este agresat la noi este tocmai noosfera. Noi trebuie, cu gândirea pozitivă, să ne împotrivim agresiunii noosferei, să gândim întotdeauna la aproapele nostru.

Astăzi, am ajuns să nu mai fie aproapele nostru. Este departele nostru. Mă tem că, dacă nu vom gândi pozitiv legătura noastră cu aproapele, o să ajungem acolo unde a zis Nietzsche. Suntem în pericol să ne izolăm. Alienarea aceea, despre care s-a vorbit atâta vreme de la jumătatea secolului trecut, ne amenință pe toți. Singura ieșire din asta este îndreptarea către aproapele nostru. În felul acesta îndeplinești și o poruncă Dumnezeiască și realizezi și o comuniune socială, fără de care lumea nu mai poate exista. «Să iertăm tuturor», cum zice Mântuitorul. E adevărat că e groaznic de greu, dar măcar nu-i face rău, bucură-te de bucuria lui sau îndurerează-te de durerea lui. Așa se spune, că de durerea lui mai degrabă te îndurerezi, decât să te bucuri de bucuria lui.

Daunele intelectuale, morale, spirituale care se trag din Internet sunt extrem de numeroase și periculoase. Ne despărțim de cuvântul scris, de cartea „Lectura pe Internet”. Ce-i asta? Rămânem oameni ai galaxiei Gutenberg sau nu? Eu rămân un om al civilizației

Gutenberg, și nu al televizorului și al tot ce este legat de aceste mijloace. Internetul devine dăunător. Cuvântul este cel care rămâne și nu imaginea care fuge, aceasta este răvășitoare de minte în vreme ce cuvântul fixează. Cuvântul este Logos, în timp ce aceste mărunțișuri ne îndepărtează de ceea ce a fost așezarea minții noastre de până acum. Nimeni nu va mai fi om cultivat dacă devenim oameni ai civilizației televiziunii.

Astăzi, noi luptăm împotriva Logosului. A părăsi cartea, ceea ce este statornic în viața noastră, esențial, a părăsi cuvântul înseamnă că ne risipim, ne irosim facultățile intelectuale, iar spiritul nu mai are cu ce se hrăni. Fiindcă în clipa în care intrăm în această nebunie uităm și rugăciunea. Nu ne mai putem strânge mintea în rugăciune atâta vreme cât ești năucit de imagini, de televiziune. Și atunci, ce alegem?! Cei credincioși poate nu au aflat ce deosebire există între cele două lumi – a cuvântului și a imaginii. Cuvântul e statornic, creator. Imaginea e răvășitoare, înșelătoare, trece, iar pentru suflet nu rămâne nimic. Și așteptăm sfârșitul. Din nefericire, cred că gândesc adevărat. Gândesc logic, într-o viziune escatologică, dar sănătoasă. Pentru că știu ce înseamnă un final dezastruos și știu ce ar însemna pentru fiecare dintre noi un sfârșit luminos la capătul unei vieți bine întocmite și înțelept conduse.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro